

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการศึกษาประวัติศาสตร์ของชนชาติต่าง ๆ นั้น จะเห็นว่า ชาติที่เป็นเอกราชไม่เคยเป็นเมืองขึ้นของใครเลย มักจะมีภาษาของตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยภาษาของชาติอื่น ส่วนชาติที่ตกเป็นอาณานิคมของชาติอื่น เช่น ฟิลิปปินส์ อินเดีย เป็นต้น ไม่สามารถมีภาษาของตนเองไว้ได้ ต้องอาศัยภาษาของชาติที่ตนตกเป็นเมืองขึ้นในการติดต่อสื่อสาร การที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะภาษาย่อมแสดงความเป็นเอกราชของชาติ ภาษาเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งที่ทำให้ชาติดำรงความเป็นเอกราชไว้ได้ และภาษายังเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวนำใจคนในชาติให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีความสามัคคี ทำให้คนในชาติภาคภูมิใจ ถ้าชาติใดสูญเสียเอกราชทางภาษา ก็หมายถึงการสูญเสียชาติด้วย

ประเทศไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ และยังไม่เคยสูญเสียเอกราชทางภาษาให้แก่ชาติใดมาก่อน ภาษาไทยจึงมีความสำคัญ และเป็นความภาคภูมิใจของคนไทยที่สามารถมีภาษาของตนเองไว้ได้ และรักษาสืบมาจนทุกวันนี้ ที่เห็นได้ชัดก็คนไทยทุกคนมีชีวิตผูกพันอยู่กับภาษาไทย ตั้งแต่เกิด เริ่มจากการฟังเสียง ตลอดจนถึงการพูด อ่านและเขียน ภาษาไทยเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารทั้งสิ้น ทำให้เกิดความเข้าใจกันระหว่างคนในชาติ แม้ว่าชาติไทยจะเป็นเพียงชาติเล็ก ๆ และมีภาษาท้องถิ่นอยู่บ้าง ภาษาไทยก็ยังใช้ได้ดีในการติดต่อสื่อสารกันทั่วประเทศ

ในการถ่ายทอดวัฒนธรรมประเทศไทย อันเป็นมรดกจากบรรพบุรุษ ภาษาไทยก็มีบทบาทมาก โดยจะเห็นได้ชัดจากวรรณคดีไทยหลายเรื่อง เช่น ขุนช้างขุนแผน พระราชนิพนธ์สิบสองเดือน เป็นต้น ระบุปะนี นาคทรพรพ ไก่กล่าวถึงบทบาทของภาษาไทยที่เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรมไว้ว่า

... ชาติไทยเรามีวัฒนธรรมเก่าแก่ ซึ่งถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง สืบเนื่องกันไปโดยไม่ขาดสายเป็นเวลาหลายร้อยปี เป็นที่น่าภาคภูมิใจยิ่งนัก ที่ วัฒนธรรมอันมีคุณค่ายิ่งนั้น ยังคงยืนยงคงทนมาโดยจนถึงคนไทยรุ่นปัจจุบัน การ ที่เป็นเช่นนี้ไต่เพราะ เรามีภาษาไทยเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอด วัฒนธรรมนั่นเอง *

นอกจากนี้แล้วภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือสื่อสารความคิดอีกด้วย เพราะภาษาไทย มีบทบาทสำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับและทุกแขนง ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสำหรับ นักเรียน นักศึกษาในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมในการ เรียนวิชาต่าง ๆ เพื่อให้เป็นคัมภีร์ ความรู้และทันสมัยอยู่เสมอ นับเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งในการดำเนินชีวิต

การเรียนการสอนภาษาไทยได้รับการปรับปรุงอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้ทันสมัยและ ก้าวหน้า ทั้งนี้ก็เพราะคนในชาติมองเห็นความสำคัญของภาษาไทย ดังที่กรมวิชาการได้กล่าว สรุปไว้ในบทความว่า

... ภาษาไทยเป็นภาษาของชาติไทย สำหรับคนที่ดำเนินชีวิตในภาคต่าง ๆ ของประเทศ ใ้สื่อความหมายรวมกัน ภาษาไทยที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ เป็นภาษา ที่พัฒนาขึ้นมาตามความเจริญของชาติไทย มีไวยากรณ์ของภาษาไทยเฉพาะถิ่นหนึ่ง ถิ่นใด การที่คนไทยปัจจุบัน มีภาษาไทยใช้รวมกัน เป็นพยานว่า เราดำรงชีวิต และมีวัฒนธรรมรวมกัน ประชาชาติในประเทศอื่น ๆ อีกหลายประเทศ ไม่มีภาษา ของตนใช้ ต้องอาศัยภาษาของชาติอื่น

ภาษาไทยของเรานั้นใช้ในกิจการสำคัญ ๆ ของประเทศชาติได้เป็นอย่างดี เราใช้ภาษาไทยออกกฎหมาย ใช้ในการประชุมรัฐสภา ใช้ในศาลสถิตย์ยุติธรรม ใช้ในการประจบประแจงต่าง ๆ ใช้ในการประพันธ์บทเพลง ใช้ในวรรณคดีทั้ง ร้อยแก้ว ร้อยกรอง ตลอดจนใช้สนทนาปราศรัยในโอกาสต่าง ๆ ^๒

* ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, ความสำคัญของภาษาไทยและข้อสังเกตเกี่ยวกับลักษณะ ของภาษาไทย (พระนคร : กรุงเทพมหานครพิมพ์, ๒๕๑๔), หน้า ๑.

^๒ กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, หนังสือเรียนภาษาไทยชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม ๓ (กรุงเทพฯ : ครูสภา, ๒๕๒๑), หน้าคำนำ.

ความสำคัญของภาษาไทยและความจำเป็นที่จะต้องรักษาและหวงแหนนี้ มิใช่ เป็นสิ่งที่เพิ่งคิดหรือเพิ่งเกิดขึ้น แต่ได้เกิดขึ้นเป็นเวลานานมาแล้ว ดังจะเห็นได้จากพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ได้พระราชทานแก่พระเจ้าลูกยาเธอทั้งสี่พระองค์ เมื่อคราวเสด็จไปทรงศึกษายังต่างประเทศว่า

... ภาษาและหนังสือไทย เป็นภาษาของตัวและหนังสือของตัว คงต้องใช้อยู่เป็นนิจ จึงเข้าใจว่าภาษาต่างประเทศนั้น เป็นแต่พื้นของความรู้ เพราะวิชาความรู้ภาษาไทยที่มีอยู่ดวงไว้นั้น เป็นแต่ของเก่า ๆ มีน้อย เพราะไม่ใคร่สมาคมกับชาติอื่นชานาน ... อบาทงภาษาของตัวให้ลุ่มถอยกว่าที่จะพูดไทยสมการเสีย หรือจะดูวิธีเขียนหนังสือไทยที่ตัวได้ฝึกหัดแล้วนั้นไม่ใคร่เจอบ... อญาที่ตัวเองว่าใคร่เรียนภาษาฝรั่ง แล้วดูมภาษาไทย กับเห็นเป็นการเกืออย่างก็ อย่างเช่นักเรียนบางคนมักเห็นผิดไปดั่งนั้น แต่ที่จริง เป็นการเสียที่จะคิดเห็นแท้ที่เดียว^๑

ในขณะที่คนไทยต่างก็เห็นความสำคัญของภาษาไทยว่าเป็นภาษาที่ต้องใช้ในการคิดคือสื่อสาร ใช้ในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ทุกแขนง เป็นวิชาพื้นฐานของการเรียนวิชาต่าง ๆ จำเป็นในการดำรงชีวิต และเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรมนั้น คนไทยส่วนหนึ่งกลับให้ความสนใจและเอาใจใส่ในน้อยที่สุด ทั้งนี้เพราะความเข้าใจผิดของคนไทยที่ว่าภาษาไทยเป็นภาษาที่รู้จักกันมาแต่กำเนิด เป็นของง่ายไม่มีอะไรแปลกใหม่ที่น่าสนใจศึกษา และการเรียนภาษาไทยก็ไม่ทรูทร่าเหมือนเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนไม่ทราบความมุ่งหมายอันแท้จริง และไม่รูถึงคุณค่าของการเรียนภาษาไทยว่า สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และอีกประการหนึ่งก็คือ การจัดการเรียนการสอนของหลักสูตรไทย ให้ความสำคัญแก่ภาษาไทยน้อยกว่าภาษาต่างประเทศ จึงยิ่งทำให้คนไทยสนใจที่จะศึกษาเล่าเรียนภาษาไทยอย่างจริงจังน้อยลง ในความคิดเห็นและความเข้าใจของคนไทยเช่นนี้ เจือ สตะเวทิน ได้กล่าววว่า

^๑ ประสาร ทองภักดี, " วัฒนธรรมและวิวัฒนาการในค่านประเพณี ภาษา และวรรณคดี, " วัฒนธรรมไทย ๗ (พฤศจิกายน ๒๕๑๗) : ๑๓ - ๑๔.

... แต่ก่อนรอนชะโรมา คนไทยเห็นว่า การศึกษาภาษาไทยไม่สำคัญอะไรนัก เพราะเป็นภาษาของตนเอง คนไทยยอมพูดจากันรู้เรื่องอยู่แล้วไม่จำเป็นต้องศึกษากันอย่างจริงจัง เจาเวลาไปศึกษาภาษาต่างประเทศใหม่ากจะดีกว่า จึงตีราคาภาษาของตนเองต่ำท้อย แต่ตีราคาภาษาต่างประเทศเสียสูง รวมความว่าภาษาไทยไม่ค่อยมีอะไรจะต้องศึกษานัก และในการวัดผลมักมีคะแนนเฉลยภาษาต่างประเทศ เราทำเช่นนั้นมานานแล้ว คือมีทัศนคติต่อภาษาไทยไม่สู้จะดี เรื่องอะไร ที่เกี่ยวกับไทย ๆ ก็หาว่าเป็นเรื่องธรรมดา ๆ ความเชื่อนี้เป็นที่ขมขื่นสำหรับคนที่รักความรู้อาษาไทย ๆ เป็นอย่างยิ่ง การทิ้งวิชาการภาษาไทย ๆ เช่นนี้ ปฏิบัติสืบเนื่องกันมาเป็นเวลาชานาน จนปรากฏผลว่านักเรียนไทยรูเรื่องของเขาคนอื่นดี แต่ไม่รู้เรื่องของเขาตัวเองเพียงพอ เรื่องนี้เห็นว่า เป็นทัศนคติที่ผิดแน่

จากความคิดเห็นและความเข้าใจของคนไทยประกอบกับสภาพสังคมไทยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก เช่น การรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาใช้ปะปนกับวัฒนธรรมไทย ทำให้ภาษาไทยเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ทั้งในลักษณะที่เป็นการพูดจากัน และการปรากฏตามสิ่งพิมพ์และสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ภาษาที่เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของสังคมเช่นนี้ เป็นการเปลี่ยนแปลงไปทั้งในทางที่ดีและไม่ดี ที่สังเกตเห็นได้ชัดเจนนก็คือ สภาพสังคมไทยปัจจุบันนับตั้งแต่หลังเหตุการณ์วันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นต้นมา เป็นระยะที่มีความสับสนทางความคิด คนรุ่นใหม่ที่มีหัวรุนแรงได้กล่าวโจมตีจนถึงขั้นประกาศว่าอันเป็นมรดกทางความคิดของคนรุ่นก่อนอย่างเสียหาย และอีกประการหนึ่งก็คือ นักเรียนไทยส่วนใหญ่ถูกภาษาไทยว่าเป็นภาษาปากคอก^๒ ไม่มีค่าเพียงพอ หรือง่ายเกินกว่าที่จะเสียเวลาศึกษา ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วคุณของภาษาปากคอกนี้มีมากนัก คนที่เข้ามาหากินอยู่ในเมืองไทยทุกวันนี้ ก็อาศัยภาษาปากคอกกันเกือบทุกคน การแสดงออกและความรู้สึกดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการเรียนการสอน

๑ เจือ สตะเวทิน, " ภาษาไทย " ฟ้าเมืองไทย ๘๖๒ (๒๒ มกราคม ๒๕๒๑) :

๘, ๕๘.

๒ สมโรจน์ สวัสดิ์กุล ฌอยุธยา, " ภาษาไทยเก็บตก, " ชุมทางภาษาไทย

(สิงหาคม ๒๕๑๘), ๓๐.

ภาษาไทยแต่เดิมมา คนช่างจะคอยคุณภาพ เพราะไม่สร้างความประทับใจ ความซาบซึ้งให้แก่
 ผู้เรียน การที่ผู้เรียนจะเห็นคุณค่า เกิดความรักความหวงแหนในสมบัติทางวัฒนธรรมเหล่านี้ได้
 เป็นภาระหน้าที่ที่ครูภาษาไทยจะต้องรับผิดชอบโดยตรง ครูจึงต้องสอนด้วยความตั้งใจ มุ่งหวัง
 ความสำเร็จ และประสิทธิภาพของการสอนเป็นสำคัญ ครูที่สอนภาษาไทยบางคนมาก แทนที่
 จะสอนให้นักเรียนเกิดความสนใจ รู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลิน กลับทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย ครู
 สอนโดยครูเป็นผู้มากกว่าผู้เรียน เพราะครูถือว่า ตัวครูสำคัญกว่าผู้เรียน ในช่วงหนึ่ง ๆ
 ครูพยายามเร่งการสอนให้จบเนื้อหาตามเวลาที่กำหนดก็พอแล้ว นักเรียนคนใดซักถามมากก็
 แสดงความไม่พอใจ จึงเห็นได้ว่า จุดอ่อนของการเรียนการสอนภาษาไทยโดยทั่วไปอยู่ที่วิธีการ
 สอนของครู เป็นส่วนใหญ่ เมื่อครูมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาไทยและไม่เต็มใจที่จะสอนแล้ว การสอน
 ก็ดำเนินไปอย่างไรก็ได้ ครูจึงควรปรับปรุงวิธีสอนของตนให้เหมาะสมกับวัยและความสนใจของ
 เด็ก ตลอดจนความเปลี่ยนแปลงของสังคมด้วย เพราะการสอนภาษาไทยเพื่อให้นักเรียนเกิด
 ความรู้จะเป็นบันไดให้ก้าวไปสู่ความสำเร็จอีกหลาย ๆ ด้าน

ที่สำคัญอีกประการหนึ่งสำหรับครูภาษาไทยก็คือ ความเข้าใจของคนโดยทั่วไป เข้าใจ
 ว่า ใคร ๆ ก็สอนภาษาไทยได้ ขอให้สอนเรียนสูงกว่าผู้เรียนก็พอแล้ว ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึง
 ความชำนาญในด้านการใช้ภาษาไทยและการสอนเท่าใดนัก จึงทำให้ครูภาษาไทยมีทัศนคติที่ไม่ดี
 และมองไม่เห็นความสำคัญของภาษาไทยยิ่งขึ้น เพราะคิดว่า สอนไปวันหนึ่ง ๆ ไม่จำเป็นต้อง
 มีวิธีสอนหรือกิจกรรมที่ยุ่งยาก สอนไปตามตารางสอนเฉพาะชั่วโมงหนึ่ง ๆ เท่านั้น ขาดความ
 กระตือรือร้นและชวนชวาย ครูบางคนเอาใจใส่ภาษาไทยน้อยเกินไป เพราะถือว่าเป็นภาษาของ
 ตนเอง และขาดการฝึกฝนหาความรู้เพิ่มเติม ครูเก่าเคยสอนและใช้หนังสือกันมาอย่างไร ครูใหม่
 ก็ยังคงใช้กันต่อมา ไม่เปลี่ยนแปลง ทำให้การเรียนการสอนภาษาไทยไม่ก้าวหน้าทันต่อเหตุการณ์
 ที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และตัวครูเองเมื่อเป็นนักเรียนก็ไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทย เมื่อเป็นครูจึง
 ต้องสอนอย่างจำใจ สอนอย่างไรไม่มีหลักเกณฑ์ ไม่คำนึงถึงธรรมชาติ วัย และความสนใจของผู้เรียน
 ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ไท่กล่าวถึงปัญหาและขอบกพร่องนี้ว่า

...ครูที่สอนภาษาไทยในชั้นมัธยม ถ้าไปสำรวจจะพบว่า อาจไม่ใช่ครูที่มีความสามารถยอดเยี่ยม บางก็เป็นครูที่ไม่สามารถจะสอนวิชาอื่นแล้ว จึงมาสอนภาษาไทย จึงไม่มีอุบายที่จะช่วยให้เด็กชมปัญหาใด ทั้งยังไม่มีใครช่วยครูที่ไม่เคยสามารถนี้ให้มีความสามารถได้

จากปัญหาและสาเหตุดังกล่าวแล้ว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาว่า ครูภาษาไทยควรมีสมรรถภาพอย่างไรบ้าง จึงจะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาไทยของครูมีประสิทธิภาพมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ โดยการทําวิจัยเรื่อง " ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษา ครูภาษาไทย และนักเรียน เกี่ยวกับสมรรถภาพครูภาษาไทย " เพื่อเสนอแนะแนวทางอันน่าจะเกิดประโยชน์แก่อนุฝึกและผู้ใ้ช้ครูในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- ๑. เพื่อหาสมรรถภาพครูภาษาไทยที่พึงปรารถนา
- ๒. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูภาษาไทยกับผู้บริหารการศึกษาเกี่ยวกับสมรรถภาพครูภาษาไทย
- ๓. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูภาษาไทยกับนักเรียนเกี่ยวกับสมรรถภาพครูภาษาไทย

สมมติฐานในการวิจัย

- ๑. ความคิดเห็นของครูภาษาไทยกับผู้บริหารการศึกษาเกี่ยวกับสมรรถภาพครูภาษาไทยไม่แตกต่างกัน
- ๒. ความคิดเห็นของครูภาษาไทยกับนักเรียนเกี่ยวกับสมรรถภาพครูภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, " การเรียนการสอนภาษาไทยชั้นมัธยม มีสภาพอย่างไร, " ชุมนุมภาษาไทย (อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๘-๒๕๐๙) : ๑๕๒.

ขอบเขตของการวิจัย

๑. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างประชากรเกี่ยวกับสมรรถภาพครูภาษาไทย ในด้านต่าง ๆ ดังนี้
 - ๑.๑ งานและหน้าที่ของครูภาษาไทย
 - ๑.๒ ทักษะของครูภาษาไทย
๒. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ผู้บริหารการศึกษา ครูภาษาไทย และนักเรียนมัธยมศึกษาในส่วนกลาง
๓. การวิเคราะห์ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างเพศ อายุ และสถานภาพอื่น ๆ

ข้อตกลงเบื้องต้น

๑. สมรรถภาพของครูภาษาไทยที่พึงปรารถนาได้แก่ สมรรถภาพในด้านต่าง ๆ ที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๓กลุ่มมีความเห็นตรงกัน
๒. คำตอบของผู้ตอบแบบสอบถามทุกคน มีความสำคัญเท่ากัน โดยไม่คำนึงถึงเพศ อายุ ฐานะ และประสบการณ์
๓. การวิจัยครั้งนี้ ใช้ข้อมูลจากคำตอบในแบบสอบถามผู้บริหารการศึกษา ครูภาษาไทยและนักเรียน ผู้วิจัยถือว่า ผู้ตอบแบบสอบถามทุกคนตอบด้วยความจริงใจตามความรู้สึกของตนเอง ปราศจากอคติ และมีได้มุ่งหวังผลประโยชน์อันใดทั้งสิ้น

ความจำกัดของการวิจัย

๑. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยซึ่งเป็นแบบสอบถามผู้บริหารการศึกษา ครูภาษาไทย และนักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองอาจครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับสมรรถภาพครูภาษาไทยไม่ครบถ้วน ทำให้ผลการวิจัยไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร

- ๒. กลุ่มตัวอย่างประชากรอาจตอบแบบสอบถามจากความรู้สึกและประสบการณ์ที่ตนได้รับมากกว่าการคำนึงถึงข้อเท็จจริง ทำให้ผลการวิจัยคลาดเคลื่อนไปบ้าง

คำจำกัดความ

- ๑. โรงเรียนมัธยมศึกษาหมายถึง โรงเรียนรัฐบาลส่วนกลางที่สังกัดกรมสามัญศึกษา และโรงเรียนราษฎร์ส่วนกลางที่สังกัดสำนักงานการศึกษาเอกชนที่เปิดสอนทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ
- ๒. นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และ/หรือมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลาง
- ๓. ครูภาษาไทย หมายถึงครูประจำการ ผู้ที่สอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและ /หรือ มัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลาง
- ๔. ผู้บริหารการศึกษา หมายถึง ผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ รองหรือผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ และหัวหน้าสายวิชาภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนกลาง
- ๕. สมรรถภาพครูภาษาไทย หมายถึงพฤติกรรมของครูภาษาไทย ที่จะสามารถสังเกตเห็นได้ และพฤติกรรมนี้จะมีผลต่อกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน ช่วยให้นักเรียนมีความเจริญงอกงามทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม
- ๖. งานและหน้าที่ของครูภาษาไทย หมายถึงพฤติกรรมของครูภาษาไทยในเรื่องต่อไปนี้คือ การสอน การประเมินผล การปกครองชั้นเรียน การแสวงหาความรู้ การแนะแนว มนุษยสัมพันธ์ บุคลิกภาพ และการให้บริการ
- ๗. ทักษะของครูภาษาไทย หมายถึงความสามารถและความชำนาญในเรื่องต่อไปนี้ คือ ทักษะในด้านความรู้และการใช้ภาษาไทย และทักษะในด้านการสอนภาษาไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้

- ๑. ทำให้ทราบสมรรถภาพครูภาษาไทยที่ส่งปรารภณา
- ๒. เป็นแนวทางสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือผู้ผลิตและผู้ใช้ครูในการเสริมสร้างและพิจารณาปรับปรุงครูภาษาไทยใหม่สมรรถภาพยิ่งขึ้น
- ๓. เป็นประโยชน์ในการศึกษา คนคว่า วิจัย สำหรับผู้ที่สนใจในอนาคตต่อไป.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย